

שיעור מספר 3 8 - 14 יולי

"אחדות הבשורה"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: גלטים 2:1-14;
1ה לקורינתים 1:10-13; בראשית 17:1-21; יוחנן 8:31-36; קולוסים 3:11;

פסוק לשינון: "אֲזִי מֵלֹאן נָא אֶת שְׂמֹחֲתִי בְּזֶה שֶׁתְּהִיוּ תְּמִימֵי דַעִים, חֲדוּרֵי אֱהָבָה
אֶחָת, בְּעֲלֵי פְנֵיהָ אֶחָת וּמְחַשְׁבֵּה אֶחָת" (פיליפים 2:2)

הרפורמטור הפרוטסטנטי, ג'ון קלווין האמין כי מחלוקת היא הכלי העיקרי של השטן נגד הקהילה, והוא הזהיר כי מאמינים צריכים להימנע מפילוג כמו ממגיפה. אך האם האחדות צריכה להישמר במחיר של אמת? תארו לעצמכם אם מרטין לותר, אבי הרפורמציה הפרוטסטנטית, בשם האחדות היה בוחר לחזור בו מדעותיו על הישועה על ידי אמונה כאשר הובא למשפט בבית הרייכסטאג הוורמי. "אילו הרפורמיסט היה מתפשר בנקודה אחת, השטן וחבר מרעיו היו מנצחים. אך האיתנות הבלתי מעורערת שלו הייתה האמצעי לשחרור ההקהילה, ובכך החל עידן חדש וטוב יותר." - אלן ג' וויט, "The Great Controversy", עמוד 166.

בגלטיים 1:1-14, אנו רואים את שאול עושה כל שביכולתו כדי לשמור על אחדות במעגל השליחים, בעיצומם של ניסיונות להרוס אותו. אך כמו שהאחדות הייתה חשובה לשאול, לא פחות – האמת. הוא סרב לסכן את אמיתות הבשורה כדי להשיג האחדות. בעוד שיש מקום למגוון בתוך האחדות, אסור לעולם שבשורת אמת תיפגע בתהליך.

חשיבות האחדות

קראו 1 לקורינתים 10-13:1. על פי הקטע, עד כמה האמין שאול כי האחדות חשובה לקהילה?

לאחר שהפריך את הטענות כי מקור בשורתו לא היה מאלוהים, בגלטיים 2:1,2:2 שאול מתייחס לאישום נוסף שנעשה נגדו. מורי שווא בגלטיה טענו כי בשורתו אינה התיישבה עם מה שלימדו כיפא והשליחים האחרים. לדבריהם, שאול היה בוגד.

כתגובה להאשמה זו, שאול מתאר את מסעו לירושלים אליו יצא לפחות ארבע עשרה שנים לאחר חזרתו בתשובה. אף על פי שאיננו לגמרי בטוחים בזמן בו התרחש המסע, בוודאות שום מסע בימי קדם לא היה עניין קל. אם הוא הלך דרך היבשה מאנטוכיה לירושלים, מרחק של שלוש מאות קילומטרים, היה זה לוקח לו לפחות שלושה שבועות והדרך הייתה מעורבת בכל מיני קשיים וסכנות.

על אף נסיבות קשות אלה שאול התחייב למסע, לא מאחר שהשליחים זימנו אותו אלא בגלל שרוח הקודש הניעה אתו. ובזמן שהייתו שם, הוא הציג את בשורתו בפני השליחים.

מדוע עשה זאת? כמובן שלא בגלל שהיה לו ספק לגבי מה שלימד. הוא בוודאי לא הזדקק בכל סוג של עידוד או אישור מהם. הרי הוא כבר היה מכריז את אותה הבשורה במשך ארבע עשרה שנים. אף על פי כן, הוא העריך מאוד את תמיכת השליחים האחרים. לכן, ההאשמה כי המסר שלו היה שונה – הייתה לא רק מתקפה על שאול, אלא גם על אחדותם של השליחים, ועל הקהילה כולה. היה זה חיוני לשמור על אחדות השליחים, מכיוון שלמחלוקת בין פעולת שאול בשורות הגויים וקהילת האם בירושלים היו תוצאות בגודל של אסון. ללא אחווה בין המאמינים הגויים והיהודים, "ישוע יתפלג בתוכם, וכל האנרגיה אשר שאול הקדיש, וקיווה להקדיש לבשורה לעולם הגויים תהיה לשוא." – פ. ברוס, The Epistle to the Galatians (Grand Rapids, Mich.: William B. Eerdmans Publishing Company, 1982)

אילו בעיות מאיימות על אחדות הקהילה היום? לאחר שהגדרנו אותם, חשוב להבין ולהחליט כיצד מתמודדים עימם? אילו עניינים/נושאים חשובים יותר מהאחדות עצמה?

ברית מילה ואחי שקר

מדוע ברית מילה תפסה מקום כה מרכזי במחלוקת של שאול וכמה מאמינים יהודיים? ראו בראשית 22:1-17; גלטים 5:2-3, 2:5, 6; מעשי השליחים 15:1,5; מדוע אין זה קשה כל כך להבין את סיבה למה חלק חשוב כי גם הגויים חייבים לבצע זאת?

ברית מילה הייתה סימן ההיכר לברית שאלוהים כרת עם אברהם, אבי האומה היהודית. למרות כי המילה חלה רק על הזכרים שבצאצאי אברהם, הוזמנו כולם לתוך יחסי הברית עם אלוהים. אות המילה ניתנה לאברהם בבראשית פרק 17, לאחר הניסיון הנוראי שלו להוליד ילד משפחה מצרייה של אשתו וזאת כדי "לעזור" לאלוהים לקיים את הבטחתו.

ברית מילה היא סימן יאה של הברית. זו היתה תזכורת כי אפילו התוכניות הערוכות בקפידה רבה ביותר של בני אדם אינן יכולות להשלים את מה שאלוהים הבטיח. המילה הפיזית נועדה להיות סמל למילה רוחנית שבלב (דברים 10:16, 30:6; , ירמיהו 4:4, רומים 2:29). היא מייצגת הפרדות מהאמון שלנו בעצמנו לטובת תלות נאמנה באלוהים. בתקופה שבה שאול היה חי, המילה הפכה לסימן יקר ערך של זהות לאומית ודתית – ולא בהכרח מה שהיא נועדה לבטא במקור. כמאה חמישים שנה לפני לידת ישוע, כמה פטריויטים אדוקים במיוחד אילצו את כל היהודים הערלים בארץ ישראל לעבור ברית מילה, ואף חייבו בכך את כל הגברים המתגוררים בעמים שמסביב אשר נמצאים תחת שיפוטם. היו כאלה שהאמינו כי מילה הייתה האמצעי לקבלת גאולה. ניתן לראות זאת בכתובים עתיקים אשר מכריזים בביטחון דברים כגון, "גברים נימולים לא יורדים לתוך גיא בן הינום [לעזאזל]" – ס. א. ב. קראנפילד, *A Critical and Exegetical Commentary on the Epistle to the Romans* (Edinburgh: T. & T. Clark Ltd., 1975), עמוד 172.

ההנחה כי שאול היה נגד המילה עצמה – שגויה. שאול התנגד להתעקשות כי הגויים צריכים לבצע מילה. מורי שווא אמרו: "אם לא מולו פֶּדַת מִשָּׁה לא יוֹכְלוּ לְהִשָּׁע" (מעשי השליחים 15:1). הסוגיה, בעצם, לא בדיוק עסקה במילה אלא בישועה. האם ישועה מושגת באמצעות אמונה במשיח בלבד, או שהיא תגמול על משמעת וציות האדם. אולי היום נושא המילה אינו עומד על הפרק. אך באילו דברים המקבילים לבעיה זו, אנו כקהילה נאלצים להיאבק?

אחדות במגוון

קראו גלטים 10-1:2. שאלו אומר כי אחי שקר "הסתננו בַּחֲשָׂאֵי בְּדֵי לְבַלֵּשׁ אַחַר הַחֲרוּת שְׂיֵשׁ לָנוּ בְּמִשְׁיַח יִשׁוּעַ; כָּל כְּוִנָּתָם הִיָּתָה לְשַׁעֲבֹד אוֹתָנוּ" (גלטים 4:2). במה באה לידי ביטוי חירות המאמינים? קראו יוחנן 36-31:8; רומים 6,7,6:3,8; גלטים 25-23:3, 8:4,7,8; עברים 15,14:2; כיצד אנו חווים בעצמינו חירות זו במציאות?

חירות היא מושג חשוב עבור שאלו. הוא השתמש במילה זו יותר מכל מחבר אחר בברית החדשה, ובספר גלטיים המילים חירות וחופש מופיעות פעמים רבות. חירות עבור אדם מאמין, משמע חירות במשיח. זוהי הזדמנות לחיות חיים המסורים לאלוהים. יש לנו חופש מלהיות משועבדים לרצונות הטבע החוטא שלנו (רומים 6), חופש מהרשעה על ידי החוק (רומים 2,8:1), וחופש מהמוות (ה1 לקורינתים 15:15). השליחים הכירו בכך שבידי שאלו "הַפְּקֵדָה הַבְּשׂוּרָה אֲשֶׁר לְעֲרֵלִים כְּשֵׁם שְׂבִידֵי כִּיפָא הַפְּקֵדָה הַבְּשׂוּרָה אֲשֶׁר לְנִמּוֹלִים" (גלטים 2:7). מה ניתן לראות כאן בדבר מהות האחדות והמגוון בתוך הקהילה?

השליחים הודו כי אלוהים קרא לשאלו לבשר לגויים, בדיוק כפי שהוא קרא לשמעון כיפא לבשר ליהודים. בשני המקרים הבשורה הייתה זהה, אך האופן שבו היא הוצגה היה תלוי בקהל השליחים. מפסוק זה משתמע כי "ההכרה כי אותו תוכן עלול להישמע שונה ותהיה לו השפעה שונה בהקשרים חברתיים ותרבותיים שונים – חשובה... אותם היבטים חברתיים ותרבותיים אשר מהווים את הבסיס לאחדות משיחית, מייצרים אחדות במגוון" - ג'יימס ד. ג. דאן, האיגרת אל הגלטים (7 Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, Inc., 1993 עמוד 106).

כיצד עלינו להיפתח לשיטות עדות ובשורה אשר מוציאות אותנו מחוץ ל"אזור הנוחות" שלנו? האם ישנם דרכי ביטחון אשר מטרידים אתכם? אם כן, מה הם, מדוע הם מפריעים לכם. הייתכן כי ישנו צורך שתיפתח דווקא אליהן?

העימות באנטיוכיה (גלטים 13-11: 2)

זמן מה לאחר הוועידה עם שאול בירושלים, שמעון כיפא מבקר באנטיוכיה שבסוריה היכן שממוקמת קהילת גויים הראשונה, וכמתואר בספר מעשי השליחים היא מהווה בסיס לפעילות המיסיונרית של שאול. בזמן שהייתו שם, כיפא הסב בחופשיות לסעוד עם המאמינים הגויים, אך כאשר קבוצה של יהודים משיחיים הגיעה מיעקב, הוא חשש ממה שהם יחשבו ושינה את התנהגותו.

מדוע שמעון כיפא ידע טוב יותר כיצד יש לנהוג? השוו גלטים 13-11: 2 ומעשי השליחים 10: 28. מה התנהגותו מלמדת אותנו באיזו עוצמה תרבות ומסורת יכולות להיות מושרשות בחיינו?

ישנם הטועים בהנחה כי כיפא והיהודים האחרים איתו פעלו בעקבות חוקי התנ"ך על מזון כשר וטמא. אך כנראה זה לא המקרה. אם כיפא וכל המאמינים היהודים היו מתנגדים לחוקי הכשרות היהודים, בהחלט הייתה נוצרת מהומה גדולה בקהילה. אם כן, בוודאי היה אמור להיות קיים רישום על מאורע שכזה, אך איננו. סביר יותר להניח כי הנושא היה בדבר אכילה ביחד עם הגויים. מפני שיהודים רבים ראו בגויים טמאה, היה נהוג בקרב קבוצת יהודים מסויימת להימנע ככל האפשר ממגע חברתי עימם.

שמעון כיפא עצמו דבק בעמדה זו, ורק חזון מאלוהים עזר לו להתבונן אחרת על הנושא. כיפא אמר לקורנליוס, שר מאה רומי, לאחר שנכנס לביתו "אתם יודעים שְאָסוּר לְאִישׁ יְהוּדִי לְהִיטָת חֵבֶר לְנִכְרִי אוּ לְבּוֹא אֵלָיו, אֲךָ לִי הִרְאָה אֱלֹהִים שְׁלֹא לְקַרֵּא לְשׁוֹם אָדָם 'שְׁקוּץ' אוּ 'טָמֵא'. " (מעשי השליחים 10: 28). למרות שבידיו היה מידע נכון ואמין ביותר, הוא כה פחד לפגוע בבני עמו עד כי שב להרגלים הישנים שלו. הנה עד כמה חזק התרבות והמסורת השפיעו על חייו של שמעון כיפא.

שאול קורא להתנהגותו של כיפא בפשטות – צביעות. הוא אומר שאפילו ברנבא "נגרר אחריהם בכחשם". אילו הן מילים קשות בין מאמינים.

מדוע כל כך להיגרר לצביעות? (האין זה מכיוון שאנו נוטים לעצום את עינינו על שגיאותינו ומסתכלים על טעויות האחרים?) איזה סוג של צביעות קיים בחייכם? כיצד אנו יכולים לזהות צביעות בחיינו ולנטרל אותה?

הדאגה של שאול

המצב באנטיוכיה בוודאי היה מתוח: שאול ושמעון כיפא, שני מנהיגים בקהילה, נמצאים בסכסוך פתוח. שאול אינו מסתיר דבר וקורא לכיפא לתת דין וחשבון על התנהגותו.

אילו סיבות מציג שאול לעימות פומבי עם כיפא? גלטים 14-11:2.

בעיני שאול לא הייתה בעיה בכך שכיפא החליט לאכול עם המבקרים מירושלים. כמובן שיש לכבד מסורות עתיקות של אירוח. העניין היה ב"אמת הבשורה". כלומר, זה לא היה רק עניין של אחוה או מנהגי אוכל. פעולותיו של כיפא פגעו במסר של הבשורה כולה במלוא המובנים.

קראו גלטיים 3:28 וקולוסים 3:11. כיצד האמת בפסוקים אלה עוזרת לנו להבין את התגובה החזקה של שאול?

במהלך פגישתו של שאול עם כיפא ושאר השליחים בירושלים, הם הגיעו למסקנה כי הגויים יכולים ליהנות מכל הברכות במשיח מבלי לקיים את טקס ברית המילה קודם לכן. התנהגותו של כיפא מסכנת הסכם זה. היכן שבעבר מאמינים יהודים וגויים התגבשו אל תוך אוירה של אחווה, כעת הקהילה מתפלגת. זהו דבר אשר מעלה סיכוי למחלוקת בקהילה בעתיד. מנקודת מבטו של שאול, מהתנהגותו של כיפא השתמע כי המאמינים הגויים היו מאמינים מדרגה שנייה במקרה הטוב. והוא האמין כי פעולות אלו הפעילו לחץ חזק על הגויים בכדי שיתאימו עצמם ליהודים אם הם רוצים ליהנות מהאחוה באופן מלא. שאול אומר "אם אַתָּה הַיְהוּדִי מִתְנַהֵג כְּגוֹי וְלֹא כִּיהוּדִי, מִדּוּעַ תִּצְאֵלֶךָ אֶת הַגּוֹיִים לְחֵיוֹת כִּיהוּדִים?" (גלטים 2:14). ניתן לפרש את הביטוי "לחיות כיהודים" כ"לגיר". הביטוי היה נפוץ ומשמעותו לאמץ אורח חיים יהודי. השתמשו בו לתיאור הגויים שהלכו לבית כנסת והשתתפו במנהגים וטקסים יהודיים אחרים. זו גם הסיבה לכך שמתנגדי שאול בגלטיה, אחי שווא, מכוונים לעתים קרובות כמגיירים.

כאילו שמעשיו של כיפא לא היו נוראים מספיק, גם ברנבא עצמו נתפס על התנהגות שכזו, כתלמיד נאמן הוא היה אמור להיות "חכם יותר" ולהוות דוגמא נכונה. איזו דוגמא מובהקת של כח הלחץ החברתי! כיצד אנו יכולים ללמוד להתגונן מסטייה לכיוון הלא נכון בעקבות הסובבים אותנו?

נקודות למחשבה

לצורך לימוד נוסף בנושא אחדות ומגוון בקהילה, קראו את כתבי אלן ג' וייט: "Investigation of New Light," pp. 45, 47, in Counsel to Writers and Editors; "An Explanation of Early Statements," p. 75, in Selected Messages, book 1; "Tactfulness," pp. 117–119, in Gospel Workers; and "Manuscript Release 898," pp. 1092, 1093, in 1888 10 Materials, vol. 3

"אפילו הטוב שבגברים, אם יישאר ברשות עצמו, יעשה טעויות חמורות. ככל שעל אדם מוטלת יותר אחריות, והוא בעל מעמד גבוה יותר להכתיב ולפקח, כך ייתכן יותר כי יסיט מוחות ולבבות מהאמת, אם לא יקפיד ללכת בדרכי אלוהים. באנטיוכיה כיפא נכשל בעקרונות היושר. שאול נאלץ לעמוד פנים מול פנים בפני ההשפעה המערערת. סיפור זה נרשם על מנת שאחרים יוכלו להפיק ממנו תועלת, וכדי להזיר אנשים מדרגות גבוהות שלא ייכשלו ביושר וישארו נאמנים לעקרונות אמונה" (תגובות אלן ג' וייט, "פרשנות המקרא של SDA", כרך 6, עמוד 1108).

שאלות לדיון:

1. מעטים האנשים הנהנים מעימותים, אך לפעמים אין ברירה. באילו נסיבות הקהילה צריכה להרשיע על שגיאה ומשמעת את אלה המסרבים לקבל ביקורת בונה?
2. ככל שקהילת אדונטיסטים שומרי שבת גדלה ברחבי העולם, היא הופכת להיות יותר ויותר מגוונת. באילו אמצעים עלינו לנקוט כדי לוודא כי האחדות לא הולכת לאיבוד בתוך מגוון כזה? כיצד נוכל ללמוד לקבל ואף ליהנות ממגוון התרבויות והמסורות בינינו, בעוד שממשיכים לשמור על האחדות?
3. כאשר מבשרים את הבשורה לבני תרבות אחרת, מה הם המרכיבים החיוניים אותם לא צריך לשנות, ומה כן ניתן לשינוי? כיצד ניתן ללמוד להבחין בין מה שצריך להתעקש עליו וממה שאנו יכולים להרפות במידת הצורך?

לסיכום: ההתעקשות של כמה מאמינים יהודים שחייבו במילה את הגויים, בכדי להפכם לתלמידים ראויים של ישוע, מהווה איום חמור על האחדות של הקהילה המקורית. במקום לאפשר לבעיה זו לפגא את הקהילה לשתי תנועות שונות, השליחים פעלו יחדיו למרות הסכסוכים ביניהם, מאחר שהבינו כי יש לשמר את הגוף של ישוע מאוחד ונאמן לאמיתות הבשורה.